

[Kaj Poulsen]

dem, der bor i ejerboligerne, der kommer med ramaskriget, nej, det er hr. Keld Andersen og det konservative folkeparti sammen med centrum-demokraterne, der kommer med dette ramaskrig, som vi har set at hele den borgerlige presse har deltaget i i denne omgang. Jeg synes, at man gør for meget for at tækkes beboerne i parcelhusene; man tager ikke sagligt standpunkt i denne sag.

Så var hr. Keld Andersen inde på, at vi skulle lægge arm om, hvorvidt det skulle være 6.000 eller 8.000 eller 9.000 boliger. Nu synes vi fra socialdemokratiets side, at det er for alvorlig en sag at lægge arm om – selv om jeg da nok, hvis det var det, det drejede sig om, skulle tage imod tilbuddet fra hr. Keld Andersen. Men vi vil huske hr. Keld Andersens ord her i dag om boligforsyningen til befolkningen, når vi om et år eller to vel må konstatere, at vi fra folketingets side ikke har formået at klare den boligforsyning, som vi nødvendigvis skal klare for befolkningen.

Hr. Arne Bjerregaard var inde på det, han kaldte en solidarisk ordning vedrørende finansiering af nybyggeri. Det var den ordning, som blev indført ved sidste boligforlig, hvorefter de, der bor i det ældre almennyttige byggeri, skulle være med til at finansiere nybyggeriet. Det lyder som en solidarisk ordning, det er korrekt, men hvor er solidariteten henne, når det drejer sig om, at Danmarks boligforsyning skal klares, således at folk har råd til at bo i boligerne? Det drejer sig ikke bare om almennyttige boliger, det drejer sig også om folk, der flytter ind i ejerboliger, som efterhånden er kommet op i priser, så almindelige mennesker ikke har råd til at sidde i dem. Vil hr. Arne Bjerregaard så også sige, at de, der bor i en ældre ejerbolig, også skal ind i en solidarisk ordning? Jeg tror, at det vil glæde parcelhusfolket at høre, hvis denne solidaritet skal udvides til at gælde parcelhusene.

Så synes jeg, at det er betegnende for kristeligt folkeparti, at vi her i dag skulle høre, at boligsikringen ikke måtte reguleres efter pristallet. Vi havde forleden dag en forespørgsel her i folketinget, hvor mit partis ordfører ved den lejlighed kaldte det politisk gøgl fra kristeligt folkepartis side – det blev man meget stødt over – at man kom med et forslag om motiveret dagsorden fra kristeligt folkeparti, hvori man taler om, at regeringen

skal sætte ind på det boligmæssige område, for at børnene kan have en ordentlig bolig.

Hvad er det så, hr. Arne Bjerregaard siger her i dag? Ja, det er, at den ordning, vi har vedtaget her i folketinget om boligsikringen for børnerige familier, en ordning, som sikrer, at børnerige familier kan bo i en nogenlunde rimelig bolig, den foreslår hr. Arne Bjerregaard udhulet. Jeg synes nok, at det viser hulheden i kristeligt folkepartis forslag om motiveret dagsorden, og at mit partis ordfører, fru Helle Degn, havde ret på daværende tidspunkt.

Til hr. Mølgaard skal jeg kun sige, at jeg synes, det er for tidligt, vi begynder valgkampen, og så konstatere, at når hr. Mølgaard kunne remse sine 22 punkter op, så var det det, som man vil fra kommunisters, SFs og VS' side, omfattende det andet flertal her i folketinget. Jeg siger velbekomme. Nu fik vi klarlagt, hvad det er for en politik, det andet flertal vil i folketinget.

Sluttelig skal jeg så til hr. Wilhjelm sige, at jeg synes, at der var en dobbelthed i hans indlæg. Hr. Wilhjelm harcelerer over, at man har lavet om på beskatningsreglerne for ejerboligen og derved har hævet lejeværdien for dem, der bor i de ældre parcelhuse, og hr. Wilhjelm står her på talerstolen og siger, at nu er det dem, der bor i det ældre, private byggeri, der rammes hårdt, de, der ikke har spekulation for øje. Hvad er det for mennesker, hr. Wilhjelm taler om? Det er de mennesker, der har boet i parcelhus i en årrække og dermed har haft den største stigning på deres parcelhuse, altså den største skattefrie gevinst. Det er ikke ligefrem disse toner, vi plejer at høre fra venstresocialisterne, men de har bestemt lært noget af centrumdemokraterne.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det ville klæde hr. Kaj Poulsen at høre efter, hvad der bliver sagt, når han vil citere. Jeg sagde ikke, at vi må høre op med at tale om det frie boligmarked. Jeg sagde: I må høre op med at tale om det frie boligmarked, og med I mente jeg regeringen, socialdemokratiet og venstre. Fremskridtspartiet har hverken lod eller del i dette forslag eller i tidligere forslag, som har saboteret gennemførelsen af et frit boligmarked. Når jeg sagde det så tydeligt med adresse både til venstre